

Večírek s Tisákem

V raném mládí jsem ze všech alkoholických nápojů pila nejraději víno. Nevedla mě k tomu kletba rodinné zátěže zvané alkoholismus, ale naopak čistý pragmatismus. S kamarádkou Olinou jsem si totiž hravě spočítala, že nám jedna láhev vydrží déle než všechny koly a limonády dohromady. Navíc nás to v důsledku vyšlo finančně levněji. Inu, ve studentském věku jsme musely hledět na peníze, jichž se nám příliš nedostávalo. Nemohly jsme si moc vyskakovat, pokud jsme se chtěly někam podívat a nesedět jen doma nad učebnicemi.

Do výčtu našich večírkových cílů se dostala i má teta na Vysočině, která zde žila v příjemné malé vesničce. Jednou jsem tam vzala i Olinu a při té příležitosti jsem samozřejmě zjišťovala, zda se v okolí náhodou nekoná taneční zábava. Měly jsme velké štěstí, protože hned ten večer se jedna odehrávala přímo v místním kulturáku. Teta nás tam v minisukních odmítala pustit a donutila nás nasoukat se do džínů svých synů. Pak už nás bez řeči poslala k muzice.

Byly jsme dívky družné a povídacivé a dávaly se do řeči s každým, kdo vydržel náš ostrovtip. Tentokrát jsme zabředly do hovoru s kapelníkem přítomné metalové skupiny. Cítil se takřka ohromen, když se dozvěděl, odkud jsme přijeli. Metropole spolehlivě zabrala i tentokrát. Olina mluvila s roztáhlým pražským přízvukem, tudíž se hned projevilo, u jaké řeky se narodila. Kapelník nám frajersky nabídl, že pokud se druhý den dostavíme do vedlejší obce na zábavu, máme u něj schovanou flašku vína. Chtěl nám dokázat, že i na Vysočině žijí gentlemani a světáci. Prostě i obyvatelé Horácka věděli, co se slušelo a patřilo. Měla jsem a mám je proto ráda.

Když jsme se vyspaly, a většinou jsme po takové kulturní zátěži vstávaly pozdě, začaly jsme se pečlivě připravovat na další dýchánek. Zmalovaly jsme se jak carské truhly a oprášily minisukně. Tetě se to sice nezdálo, ale podařilo se mi zlomit její odpor. V podvečer jsme vyrazily opět svěží na tzv. výlet. Výletem se označovala akce konající se za vesnicí v místě k tomu určeném. Jednalo se o pečlivě udržovaný areál s lavičkami a kioskem, který obklopovala panenská příroda. Okolní křoviště proto dávala mladíkům jedinečnou příležitost přivést naivní holčiny do jiného stavu a stávalo se to tady téměř pravidlem. Tudíž pokud měla dívka slušné příbuzné, před odchodem zaslechla varování:

„A ne abys s těma klukama někam lezla.“

Moje teta mě před nimi varovala častokrát a moc dobře věděla proč. Ostatně i její vlastní syn si takto opatřil nevěstu a svým rodičům prvního vnoučka.

I tentokrát jsme zběžně prohlédly osazenstvo a zaměřily se na pódium, kde si už kapelník ladil nástroj. A protože jsem byla „mladádržácynická“, neváhala jsem se okamžitě dožadovat slíbené lahvinky. Kupodivu se netvářil, že mě vidí poprvé v životě, ale naopak dostal slova.

„Momentík, zařídím to,“ usmál se. „To si pošmáknete,“ zahlaholil a odešel.

Podívala jsem se na Olinu a vyprskla smíchy.

„Hlavně aby začali hrát,“ pronesla a já souhlasně přikývla.

Za chvíli se objevil celý rozzářený se svým darem. Vzala jsem si ho a slušně mu poděkovala. Musel se jít připravovat na blížící se výstup. Etiketa na přineseném skle vypovídala cosi o pražsko-býčí krvi. Obsah hovořil zcela o něčem jiném. Ihned jsem si vybavila verše z Romance o Karlu IV., v nichž se právě zmíněný vladař rozohňuje nad kvalitou moku. Lokla jsem si totiž něčeho tak

ukrutně trpkého, co mi rázem připomnělo kvalitní ocet. Zkřivila jsem ústa. Věděla jsem, že už si do rána ani necucnu.

„Proč se ksichtíš?“ zeptala se Olina.

Podala jsem jí mlčky červený zázrak, aby si ho rovněž dostatečně užila. Asi jsem ji inspirovala, protože ho do sebe obrátila jen s největším přemáháním. Chtěla si asi zavdat více, snažila se, ale nakonec rezignovala.

Vypadlo z nás několik ostrých slov na adresu kapelníka, jehož od tortury zachránil pouze začátek produkce. Těžko jsem mohla do kytarového sóla zařvat:

„Cos nám to přinesl za patok.“

Raději jsem jeho milý dar pečlivě zazátkovala a ponechala svému osudu.

Náhle se z davu před námi vyloupl Tisák, který nás bohužel zaregistroval a zamířil si to samozřejmě přímo za mnou. Byl to místní zemědělec, jehož rodiče vlastnili statek a polnosti. Přestože rodina oplývala dostatkem finančních prostředků, neúměrně šetřila, ba přímo škudlila. Bohužel pro Tisáka, který se přitom rád napil, ale ne vždycky natrefil na vstřícného sponzora, jinak řečeno hlupáka, co mu dobrovolně objednával panáky na svůj účet. V takových okamžicích mi připadal nejšťastnější a nejmilejší.